

Regel, hvorefter der skulde gaaes frem, for at faae en Benaadning til at indtræde for Forbryderen. For det Første kan jeg nu slet ikke være enig med ham i, at der her opnaaes nogen almindelig Regel, thi § 3 viser tilbage til § 2, og denne § 2 omhandler de Fanger, der skulde udstaae Straffen saavel i de ældre som i de nye Forbedringshuse, og det er her sat aldeles vilkaarligt, henvisst til Bedkommendes Billaarlighed, hvorvidt en Fange skal komme til at nyde Godt af den nye Bestemmelse eller ikke. Derfor en Fange kommer til at sidde fulde 60 Dage ad Gangen i Enkeltcelle, kommer han til at nyde Godt af Nedsættelsen, eller, som den ærede Taler sagde, „Benaadningen“, men ellers ikke. Dette med Hensyn til den almindelige Regel. Med Hensyn til Benaadningen, da har det hidtil været saa, at det kun var Kongen, som kunde benaade. Grundloven siger, at det er Kongen, der benaader og giver Amnesti. Vi have ikke hidtil brugt i Love at bestemme Noget om Benaadning, og naar altsaa den ærede Taler i Bestemmelsen seer en „Benaadning“, er det endnu en Grund til at være imod den, thi det Prærogativ, at kunne benaade, maa dog vist forblive hos Kongen. Han brugte ogsaa det Udtryk, at Fangerne skulde komme til „at nyde Godt“ af denne Bestemmelse; men han har der stillet sig paa et Standpunkt, hvorfra de, som forsvare Loven, og allermeest den ærede Minister, ikke have betragtet den; thi Ministeren har erklæret, at det var en meget streng Straf, og at man derfor var nødsaget til, for ikke at blive altsfor uretsfærdig mod Bedkommende, at nedsætte Straffetiden; og naar nu altsaa den ærede Taler mener, at det skal være „at nyde Godt“, at Forbryderen kommer til at udstaae en strengere Straf, saa er det en ganske underlig Mening, og jeg troer ikke, at de, paa hvem man kommer til at anvende Straffen, ville dele den. Men efterat den ærede Taler havde anført dette, kom han til at gjøre sig lystig og vakte Thingets Moro, og heri var han mere heldig; han talte om, at de, der forsvarede Forbedringsforlaget, holdt paa, at Straffen skulde udstaaes i de gamle Forbedringshuse; men der er her slet ikke udelukkende Tale om de gamle Forbedringshuse; det er Noget, han selv har

opfundet; her er Tale om den nuværende Forbedringshuusstraf, og den kan meget godt stee i de nye Forbedringshuse. Der tales nemlig i § 2 om, at Straffen skal kunne udstaaes enten i de ældre Forbedringshuse eller i de nye Forbedringshuse, paa de fælles Arbejdsstuer, og der maa altsaa være fælles Arbejdsstuer i de nye Forbedringshuse. Deraf seer man allerbedst, at det var kun for, som sagt, at vække Thingets Moro, at den ærede Taler yttrede sig, som om Straffen skulde udstaaes i de gamle Forbedringshuse. Han fik Latteren endnu mere paa sin Side ved at udtale sig, som om der her var Tale om, at de, der alt nu vare ikkjendte Straf af Forbedringshuusarbejde, skulde være berettigede til at udstaae deres Straffetid ved bestandig at arbejde i Selskab; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at han glemte i det Hele taget at beskrive, hvad her tales om. Han talte blot om „at arbejde i Selskab“; men det hedder i § 2: „arbejde i Enkeltcelle og Ophold i samme Dag og Nat.“ De skulde altsaa ikke alene opholde sig om Dagen, men ogsaa om Natten i Enkeltcelle, altsaa hvad enten de arbejde eller ikke; og naar derfor den ærede Taler ganske rigtigt vilde have beskrevet, hvad der var Tale om, saa maatte han have beskrevet det ganske anderledes. Her er Talen om, at Fangerne uafslædigt, baade Dag og Nat, skulde opholde sig i Enkeltcelle, hvilket er noget ganske Andet end ikke at arbejde i Selskab. Endelig gif den ærede Taler — efterat han var slaaet ind paa denne Vej og var bleven færdig, dermed — over til at beskrive Cellesystemets Fortrin fremfor det nuværende System i Almindelighed, og deri ere vi Alle ganske enige med ham; jeg har ikke hørt Noget forsaavidt være mod Loven. Men det siger ikke Noget med Hensyn til de nuværende Fanger, med Hensyn til dem, der ere idømte en Straffemaade, der efter Regjeringens egen Erklæring er mildere end den nu foreslaaede. Naar den ærede sidste Taler siger, at man ved at holde paa Forlaget vil gjøre det umuligt at reformere Tilstanden, da er det et Spring i hans Tankegang, som jeg ikke kan følge. Her er jo kun Tale om dem, der allerede ere dømte; Reformen kan jo gjenføres og vil blive gennemført for alle de